

foreslaas sammensat i Lovforslagets § 3, 2det Stykke, en Kommission, der bestaar af 5 Medlemmer. Det ærede Medlem gjorde den Opfattelse gældende, at man i Stedet for at oprette en saadan permanent Vandforsyningskommission skulde henholde sig til de bestaaende Organer, der kommer i Betragtning ved Spørgsmaal af den Art, her er Tale om, nemlig Landvæsenskommissioner og Overlandvæsenskommissioner. Jeg vil sige til det ærede Medlem det samme, som det ærede 7de Medlem for 2den Kreds sagde, at det er absolut nødvendigt at have et centralt Organ til at tage sig af de herhen hørende Forhold, at have et Organ, der kan samle alle Tilfælde i Arkiv, et Organ, som raader over den Erfaring, der efterhaanden faas ved Behandling af de forskellige Spørgsmaal, en Erfaring, som hverken Landvæsenskommissioner eller Overlandvæsenskommissioner kan komme i Besiddelse af for hele Landets Vedkommende. Og jeg tror ikke, man skal vige tilbage for at afholde de med Lovens Praktisering forbundne Udgifter, thi her er Tale om et for hele Befolkningen særdeles vigtigt Spørgsmaal, nemlig Adgangen til at faa det nødvendige Drikkevand, hovedsagelig da, og det er jo navnlig Byerne, baade Hovedstaden og de andre Byer, der her i første Linie har Interesser at varetage. Vi er efterhaanden her i Landet som saa mange Steder blevet fuldkommen Herrer — eller i alt Fald saa godt som da — over alle epidemiske Sygdomme. For en Del af disse Sygdommes Vedkommende gælder det, at de i tidligere Tider særdeles ofte paaførtes Beboerne gennem Forurening af Drikkevandet. Tyfus f. Eks. har hyppigt været meget ondartet og har holdt sig paa bestemte Steder i lang Tid, uden at man kunde komme Sygdommen rigtig til Livs; man kunde ikke faa Bugt med den, fordi man ikke havde det nødvendige Herredømme over Vandforsyningen. I de store Byer er der ikke blot Tale om den rent hygiejniske Side af Sagen, men om overhovedet at skaffe Befolkningen Drikkevand nok. At Lovforslaget vil medføre visse Udgifter, er utvivlsomt, men Spørgsmaalets Vigtighed synes mig at retfærdiggøre de foreslaaede Udgifter.

Det ærede 3die Medlem for 4de Kreds gjorde den Bemærkning, at hvis det viste sig, at Landvæsenskommissionerne og Overlandvæsenskommissionerne ikke kunde klare Spørgsmaalet, kunde man ty til det mere omstændelige Apparat at oprette den foreslaaede Vandforsyningskommission. Jeg tror, det vil være overmaade uheldigt først

at skulle gennemgaa denne Prøvelse. Den Kommission, der har været nedsat for at udarbejde Forslag til Lov om den endelige Løsning af Spørgsmaalet, er enstemmig naaet til den Opfattelse, at man straks skulde gaa til Oprettelse af dette Centralorgan, en Vandforsyningskommission, og jeg maa tro, at Rigsdagen vil gøre klogt i at følge Kommissionens enstemmige Indstilling. I dette Tilfælde er der ikke Tale om nogen Politik, her er ikke Tale om en Vandpolitik eller en Lokalpolitik, her er Tale om i alles Interesse at skaffe denne Sag ordnet paa tilfredsstillende Maade.

Det ærede Medlem gjorde selv opmærksom paa, at Kommissionen skulde beskæftige sig med et omfattende Kontrolarbejde. Dette er rigtigt, men Kontrolarbejdet kan ikke blive udført paa ensartet og fyldestgørende Maade, dersom man ikke har Kommissionen. Jeg tror, at der ogsaa frem i Tiden vil blive lagt usædvanlig meget Arbejde paa Kommissionens Formand — man har allerede døbt ham som en Art Vanddiktator, og jeg tror ikke, Navnet er helt ueffent —, men paa den anden Side kan det naturligvis siges, at dersom man kunde spare Udgifter til permanente Kommissioners Oprettelse, vilde det være det rigtige, og jeg skal selvfølgelig være overordentlig villig til at drøfte Spørgsmaalet i et Udvalg. Men jeg vil paa Forhaand advare imod at tro, at man kan faa Sagen ordnet paa tilfredsstillende Maade, i hvert Fald paa lige saa tilfredsstillende Maade ved i første Instans kun at have Landvæsenskommissionerne at holde sig til, som man kan, naar man har det Organ, der nu er foreslaaet.

Det ærede Medlem ønskede Betalingsspørgsmaalet ordnet saaledes, at man undgik de store Udgifter for det offentlige; den, der krævede Arbejdet udført, skulde ogsaa betale Omkostningerne. Jeg maa dog hertil bemærke, at for saa vidt Talen er om Appelsager, er det bestemt, at Parterne skal betale Omkostningerne. Det hedder nemlig i § 3, trediesidste Stykke: „Udgifterne ved Kommissionens Arbejde i Appelsager fordeles af Kommissionen paa de i Sagen interesserede Parter, og Appellanten maa — for saa vidt Sagen ikke appelleres af Indenrigsministeriet — stille et af Kommissionens Formand fastsat Beløb som Depositum for Sagens Omkostninger.“

Det ærede Medlem var imod, at bestaaende Vandværksanlæg blev indordnet under Kommissionens Omraade i det Omfang, som er foreslaaet — Bestemmelserne